

Imperialismen og det nationale spørgsmål i Mellemøsten

Kommunistisk Parti

Forlaget Arbejderen

Imperialismen og det nationale spørgsmål i Mellemøsten

– Et bidrag til analysen af Imperialismen
og det nationale spørgsmål i Mellemøsten

Udsendt af Kommunistisk Partis Landsledelse september 2007.

Layout og tryk:

Forlaget Arbejderen

© Februar 2007

Ryesgade 3F

2200 Kbh. N

Telefon: 35 35 17 87

forlag@arbejderen.dk

ISBN: 87-89599-69-1

Imperialismen og det nationale spørgsmål i Mellemøsten

Da den amerikanske udenrigsminister Condoleezza Rice kort efter Israels aggression mod Libanon i sommeren 2006 afviste at støtte initiativer, der kunne bringe krigen til ophør, udtalte hun kynisk:

»Jeg har ingen interesse i diplomati med henblik på at få Libanon og Israel tilbage til status quo. Jeg mener, at det ville være en fejl. Hvad vi ser her, er på sin vis de voksende fødselsveer til et nyt Mellemøsten. Hvad vi end gør, må vi være sikre på, at vi presser på for et nyt Mellemøsten og ikke går tilbage til det gamle«.

Det »nye Mellemøsten«, som den amerikanske udenrigsminister taler om, er en del af en plan, som Det Hvide Hus har barslet med i den seneste periode. Det drejer sig om en plan for et såkaldt »Stor-Mellemøsten«, der strækker sig fra det østlige Middelhav til de centralasiatiske republikker.

Som det fremgår af ovenstående udtalelse, er det ikke en plan, som søges gennemført på ordnet vis med udgangspunkt i internationale retsprincipper, men ved hjælp af det, som er blevet kaldt »kreativt kaos«.

Imperialismen er hovedproblemet

Det kolossale geografiske område, som den amerikanske plan dækker, er et område fuld af modsætninger: nye og gamle, større og mindre, indre og ydre modsætninger. Det kan være klassemæssige, nationale, etniske, religiøse, kønsmæssige og andre kulturbetingede modsætninger.

Det ville være forkert og anti-dialektisk at hævde, at alle problemer og konflikter i dette enorme område udelukkende skyldtes en enkelt af disse modsætninger.

For virkelig at forstå den komplekse situation i regionen må man have greb om alle betydelige modsætninger. Og blandt disse må man samtidig udskille hovedmodsætningen, hvis løsning er en absolut forudsætning for at kunne løse de øvrige modsætninger, om end den ikke i sig selv er tilstrækkelig til at nå dette mål.

Denne hovedmodsætning er i dag modsætningen mellem på den ene side den vestlige imperialismen anført af USA og på den anden side de mellemøstlige folk og nationer.

Således har der i århundreder været forskellige konflikter mellem jøder og arabere, men aldrig i det omfang, som det er set siden grundlæggelsen af staten Israel som et redskab for den vestlige imperialismen.

Ligeledes har der i næsten femten hundrede år været konflikter mellem sunni- og shia-muslimer i det, der i dag hedder Irak, men aldrig i et omfang, som bare tilnærmelsesvis minder om situationen efter invasionen af Irak i 2003.

Det er den vestlige imperialismes aggression, besættelse og udplyndring, der er hovedårsagen til den faretruende og katastrofale situation, som kendetegner størstedelen af Mellemøsten i dag.

For at bringe fred, frihed, demokrati og social fremgang til de mellemøstlige folk må imperialismen derfor bekæmpes og fordrives fra hele regionen.

Følgelig må enhver bevægelse og kamp bedømmes ud fra, om den bidrager eller ikke bidrager til at nå dette overordnede mål. Holdningen til imperialismen – i ord og i handling – er det vægtslod, som alle kræfter, der er aktive i og over for Mellemøsten, må vejes med.

En indbyrdes afhængig verden

Den århundrede-lange internationalisering af de kapitalistiske produktionsforhold, hvis seneste fase populært kaldes »globalisering«, betyder, at verden i dag er langt mere sammenflettet og indbyrdes afhængig end på noget tidligere tidspunkt i historien.

Heraf følger, at den globale situation påvirker og betinger udviklingen i ethvert område, ligesom udviklingen og konflikterne i dette område har umiddelbare konsekvenser for hele kloden.

Situationen i Mellemøsten kan følgelig ikke ses isoleret fra den almindelige situation i verden i dag. Det kan ikke ses isoleret fra kapitalismens

strukturelle krise, den igangværende ny-konservative offensiv og de revolutionære og progressive kræfters begyndende modoffensiv.

For at få greb om situationen i Mellemøsten er det derfor nødvendigt at forstå situationen i de kapitalistiske hovedlande i almindelighed og de interesser, som ligger til grund for deres politik i Mellemøsten, i særdeleshed.

Fire årsager til USA's politik

Der er ikke en enkelt årsag, som kan forklare USA's planer mod Mellemøsten. Der er i det mindste fire vigtige aspekter, som må tages i betragtning i denne henseende:

For det første må USA's planer i Mellemøsten ses i et større geo-strategisk perspektiv. Ledende amerikanske kredse har åbent erklæret, at det 21. århundrede skal være et »amerikansk århundrede«, hvor USA søger verdensherredømme.

I den sammenhæng står kampen for at vinde fodfæste i Eurasien og kontrollere dette vigtige kontinent i centrum for USA's strategi. Og dets militære tilstedeværelse i Mellemøsten er en integreret del af denne plan.

For det andet har Det Hvide Hus også åbent erklæret, at det ikke vil tolerere regionale eller tilmed lokale rivaler, som kan true dets dominans. Støtten til Israel som en regional vagthund, aggressionen mod Irak og det nuværende pres mod Iran og Syrien skal ses i dette lys.

USA fører en klassisk del-og-hersk-politik, hvor det på den ene side sætter lande op imod hinanden og på den anden side ansporer alle mulige løsrivelsesbevægelser, som kan svække de lokale »stormagter«. Målet er et nyt Mellemøsten med svage og medgørlige stater, som USA kan manipulere og kontrollere gennem et netværk af militære baser.

For det tredje vil USA i overensstemmelse med sin imperialistiske logik gøre alt for at få kontrol over regionens rige olieresurser. Det gør det ikke kun for at sikre sine egne forsyningskilder, men også for at kontrollere leverancerne til sine europæiske og andre rivaler.

Dette spørgsmål er særligt vigtigt i dag, hvor olieproduktionen er ved at toppe, hvor efterspørgslen begynder at overstige udbuddet, og oliepriserne derfor er skyhøje.

For det fjerde er USA – som følge af sin egen hjemlige og stadig dybere

krise – nødt til at ekspandere for at eksportere sine problemer.

Det har brug for krigen i Irak og den militære optræning andre steder for at retfærdiggøre eksistensen af det gigantiske militær-industrielle kompleks, der fungerer som en krykke for dets kriseramte økonomi. Det har brug for ødelæggelserne og den såkaldte »genopbygning« i Irak for at give beskæftigelse til en række store entreprenør- og servicevirksomheder.

På denne måde pumpes milliarder af dollars via forbundsbudgettet over i transnationale amerikanske selskaber, som høster kolossale profitter trods den almindelige afmatning.

Samarbejde og interessekonflikter mellem USA, Europa og Japan

USA er ikke den eneste stormagt, som har interesser i Mellemøsten. Det samme har dets imperialistiske rivaler i Europa og Japan samt Rusland og Kina. Alle disse stormagters forskelligartede interesser giver anledning til et virvar af alliancer og konflikter.

Relationen mellem USA og dets traditionelle partnere i Europa og Japan er yderst kompleks.

På den ene side er den kendetegnet ved samarbejde, som udtrykker sig i en slags fælles imperialistisk strategi, frem for alt inden for rammerne af Nato, som spiller en stadig større rolle i Mellemøsten.

På den anden side er relationen kendetegnet ved voksende rivalisering og modsætninger, hvis grundlag er kontrollen over olie- og gaskilder og de forsyningslinjer, som sikrer leverancerne til Europa og Japan.

Den fælles strategi viser sig blandt andet i en fælles støtte til Israel og de nuværende regeringer i Irak, Afghanistan og Libanon samt i et fælles pres mod Syrien, Iran, Hizbollah, Hamas m.m. Hverken USA, Europa eller Japan ønsker fremkomsten af en lokal magtfaktor, som ikke er under deres kontrol.

Modsigelserne viser sig omvendt i modvilje til at sætte tropper ind i Irak og Afghanistan og i uenigheder om den taktik, som skal anvendes over for Iran og Syrien m.m.

En konsekvens af denne komplekse relation mellem Europa og USA er, at EU indtil videre ikke har formået at formulere en selvstændig udenrigspolitik over for Mellemøsten, men tværtimod har været splittet mellem meget pro-amerikanske og mindre pro-amerikanske positioner.

Det modsætningsfyldte forhold mellem USA, Rusland og Kina

På samme tid kan man observere et stadig større russisk og kinesisk engagement i Mellemøsten. Ingen af de to lande ønsker, at USA – med eller uden sine vestlige partnere – bliver den dominerende kraft i området. Og dertil kommer, at Kina har et stort behov for import af energi til sin hurtigt voksende økonomi.

Af forskellige årsager ønsker hverken Rusland eller Kina en åben og direkte konflikt med USA på nuværende tidspunkt. De følger derfor en balance-politik, hvor de på den ene side giver USA store indrømmelser og på den anden side opbygger deres egne kontakter og alliancer i området.

Denne komplekse og modsætningsfyldte politik afspejler sig i FN's Sikkerhedsråd, hvor Kina og Rusland accepterer resolutioner, der lægges pres mod blandt andet Iran, men ikke resolutioner, der åbner op for væbnet aggression.

Samtidig foretager begge lande store investeringer i Iran og andre dele af Mellemøsten. Og dertil kommer, at Iran siden 2005 har haft status som observatør i Shanghai Samarbejdsorganisationen, hvis kerne er samarbejdet mellem Kina og Rusland.

Danmarks rolle

Danmark er for længst holdt op med at føre nogen selvstændig udenrigspolitik. Den nuværende regering har i alle vigtige spørgsmål vedrørende Mellemøsten lagt sig op ad den amerikanske Bush-regering.

Danmark har som et af meget få europæiske lande militære styrker i både Irak, Afghanistan og Libanon. På denne måde er den danske regering medskyldig i krigsforbrydelser mod folkene i de pågældende lande.

Det officielle Danmark optræder aggressivt og arrogant over for den muslimske verden, hvad der særligt tydeligt kom til udtryk under krisen med Muhammed-tegningerne.

Besættelsen af Irak

USA's invasion og besættelse af Irak er på vej til at ende i en katastrofe. Den irakiske modstandsbevægelse har tilføjet den amerikanske hær kolossale tab. USA har på fire år mistet over 3.000 soldater. Titusinder er

blevet såret. Omkring 20.000 soldater er blevet hjemsendt med varige fysiske eller psykiske mén. Og dertil kommer et stigende antal selvmord og deserteringer.

Den amerikanske hær sidder i dag fast i det irakiske dynd og er ikke i stand til at gennemføre større militære operationer andre steder, hvad der har svækket den amerikanske imperialisme strategisk. Richard Hass, der er formand for det magtfulde *Council on Foreign Relations*, siger direkte:

»*Krigen i Irak forringer mulighederne andre steder. Det er en objektiv kendsgerning. USA's udenrigspolitik har mistet terræn.*«

Krigen i Irak er blevet betalt gennem forringelse af de sociale budgetter og uddybning af klasseforskellene i verdens rigeste land. Denne kendsgerning betyder sammen med de voksende tab, at krigen er stadig mere upopulær i den brede befolkning. Præsident Bush' popularitet er den laveste for en amerikansk præsident i nyere tid.

Dette pres nedefra har skærpet modsætningerne internt i USA's herskende klasse, som for åbent tæppe skændes om den politik, som skal til for at afværge den endelige katastrofe.

Bush-regeringens seneste beslutning om at sende ekstra 21.500 soldater til Irak er i bedste fald et forsøg på at trække pinen i langdrag og overlade det til en kommende demokratisk præsident at rage kastanjerne ud af ilden.

Konsekvenser for det irakiske folk

Men har besættelsen af Irak på mange måder været en fiasko for USA, har den for det irakiske folk været intet mindre end en menneskelig tragedie af uhørte dimensioner.

Det medicinske tidsskrift *The Lancet* har beregnet, at 655.000 irakere er døde i perioden fra marts 2003 til juli 2006 som konsekvens af invasionen og den efterfølgende besættelse. Alene i 2006 blev 35.000 irakere ofre for den tiltagende vold. Samtidig er fire millioner mennesker flygtet til udlandet eller andre dele af Irak.

Iraks statslige og civile strukturer er brudt sammen. Det land, som for få år siden havde et af de højeste sociale og uddannelsesmæssige niveauer i

Mellemøsten, er i dag bombet årtier tilbage og reduceret til en koloni med omfattende arbejdsløshed og social nød.

Den regering, som er blevet sammensat i ly af besættelsen, ville næppe overleve lang tid, hvis de udenlandske tropper trak sig ud.

Den såkaldte genopbygning begrænser sig stort set til anlæggelse af et befæstet område for de udenlandske koloniherrer i den såkaldte grønne zone i Bagdad, herunder opførelse af verdens største amerikanske ambassade, samt til investeringer i den privatiserede oliesektor.

Det tomrum, der opstod, efter at Iraks hær og politi blev opløst, er ikke blevet udfyldt hverken af de udenlandske besættelsestropper eller af de irakiske sikkerhedsstyrker, som er trænet af disse.

De såkaldte sikkerhedsstyrker er for en stor dels vedkommende rekrutteret fra etniske og religiøse militser. De fungerer i vid udstrækning som uniformerede paramilitære dødspatroljer og står – sammen med Al Qaeda – bag en stor del af den organiserede kriminalitet og sekteriske vold i dagens Irak.

Men også besættelsesmagten og dens hemmelige tjenester og 30-50.000 fremmede lejesoldater er i et vist omfang med til at anspore denne sekteriske vold, som i sidste ende kan føre til en tredeling af Irak i et kurdisk, sunni-muslimsk og shia-muslimsk område.

En sådan løsning ville umiddelbart svare til USA's ønske om at skabe svage ministater, der let kan manipuleres og kontrolleres.

Planerne om sønderlemmelse af Irak lå allerede latent i de såkaldte »ikke-flyvezone«, hvor USA og Storbritannien i perioden mellem den første Golf-krig i 1991 og invasionen i 2003 forbød den irakiske regering at benytte fly over de kurdiske og shia-muslimske områder.

Den irakiske modstandsbevægelse

Det er imidlertid vigtigt at slå fast, at det billede, som de herskende massemedier tegner af volden i Irak, er både tendentiøst og fordrejet. De forsøger at underspille den virkelige modstandsbevægelse og bringe den i vanry ved at fremhæve den sekteriske og Al Qaeda-inspirerede vold.

Men ifølge det amerikanske forsvarsministeriums egen efterretningstjeneste DIA var »70 pct. af alle bombeangreb i juli 2006 rettet mod de amerikansk ledte styrker, 20 pct. mod de irakiske sikkerhedsstyrker, mens 10 pct. var rettet mod civile mål«.

En Pentagon-rapport fra december 2006 viser samtidig, at antallet af angreb mod besættelsesstyrkerne er vokset to en halv gange fra maj-juli 2004 til august-november 2006, hvor der gennemsnitligt blev foretaget 959 angreb om ugen.

Den virkelige modstandsbevægelse – dvs. den bevægelse, som retter sin brod mod besættelsesmagten og de irakiske kollaboratører – er på nuværende tidspunkt først og fremmest stærk i de sunni-muslimske områder, men den indbefatter også shia-muslimske og kurdiske grupper.

Modstandsbevægelsen er en legitim bevægelse ifølge international lov, som tillader folket i ethvert land at gøre modstand mod en udenlandsk invasionsstyrke. Den råder over betydelige kræfter og nyder stor opbakning i det irakiske folk, hvor det store flertal ifølge forskellige undersøgelser godtager eller direkte støtter de væbnede aktioner mod besættelsesmagten.

Den irakiske modstandsbevægelse er i dag den kraft, som retter de hårdeste slag mod USA's planer om militært overherredømme i verden. Som sådan er den en vigtig anti-imperialistisk kraft.

Irans regionale rolle

Iran har en flere tusind år lang historie med en meget rig og rodfæstet kultur. Det er ved siden af Tyrkiet det største land i Mellemøsten, men med den forskel, at det råder over betydelige olie- og gasreserver.

Iran har været i USA's søgelys, lige siden en folkelig revolution i 1979 væltede det diktatoriske Shah-regime, der sammen med Israel var Washingtons stærkeste allierede i Mellemøsten.

USA har på forskellige måder forsøgt at undergrave og knuse det iranske styre. I 1980'erne støttede det Irak i den ti år lange krig mod Iran. Det skete ikke af kærlighed til Saddam Husseins Irak, som USA altid har set på med skepsis som følge af nationaliseringen af oliesektoren. Det skete derimod ud fra princippet om det mindste onde og i det håb, at de to lande »ville slå hinanden ihjel« (Kissinger).

De forskellige iranske regeringer har med større eller mindre styrke sat sig op imod det amerikanske pres. Den nuværende regering står for en stærkt nationalistisk linje og afviser enhver form for udenlandsk pres og indblanding i Irans indre anliggender.

Det iranske styre har reageret mod det internationale pres ved at igangsætte en omfattende industrialisering af landet – og ikke kun med hensyn til fredelig udvikling af kernekraft. Store dele af de iranske virksomheder er statsejede, og dette er i sig selv en torn i øjet på den amerikanske regering, der lader sig vejlede af nyliberalismens principper.

Irans forsvar for sin selvstændighed er en positiv og stabiliserende faktor i en region, hvor USA har sat sig det mål at blive altdominerende. Det samme er dets alliance med Syrien.

Indadtil står det iranske regime for undertrykkelse af arbejderklassen og indskrænkning af de demokratiske rettigheder. De kræfter, der kæmper under socialismens faner, arbejder under meget vanskelige forhold.

Samtidig har den iranske præsident sået tvivl om holocaust, hvad der har skadet landets anseelse og bragt det i selskab med nogle af de mest anti-semitiske kræfter i verden.

USA's krigstrusler mod Iran

USA har gennem de senere år kørt en massiv international kampagne op imod Iran. Det har her blandt andet fået støtte fra Danmark og de øvrige medlemmer af den Europæiske Union.

USA lægger som andre steder ikke kortene på bordet, eftersom dette ville afsløre dets virkelige hensigter, som strider mod international lov. I stedet har Det Hvide Hus søgt forskellige påskud til at isolere Iran og fordømme det i FN's Sikkerhedsråd.

Centralt står påstanden om, at Iran skulle være i færd med at udvikle kernevåben. Iran er i dag i gang med at udvikle kernekraft med henblik på energiproduktion. Den iranske regerings argumentation er, at oliens dage er talte, og at det er vigtigt at køre sig i stilling til fremtiden.

USA er imod Irans fredelige udnyttelse af kernekraft, selv om en sådan beslutning er ethvert lands suveræne ret. USA hævder, at Irans virkelige mål er at fremstille atomvåben. Den iranske regering har afvist disse beskyldninger, og der er da heller aldrig blevet fremlagt så meget som skyggen af et bevis herpå.

Der er mange beviser på, at USA gennem en periode har forberedt et angreb mod Iran. På grund af Irans størrelse og situationen i Irak, hvor hovedparten af den amerikanske hærs operationelle styrker er låst fast, er

en egentlig invasion af Iran usandsynlig.

Derimod er bombning af udvalgte mål, herunder industrielle anlæg, en oplagt mulighed. Dette kan ske fra de amerikanske baser i regionen eller fra den halve snes hangarskibe, som er koncentreret omkring den Persiske Golf. Eller det kan ske per stedfortræder – fra Israel.

Det mest bekymrende er, at der foreligger beviser for, at brug af atomvåben indgår som en mulighed i de amerikanske planer.

Under en høring i det amerikanske senats udenrigspolitiske komite den 1. februar i år fremlagde den tidligere sikkerhedspolitiske rådgiver Zbigniew Brzezinski, hvad han selv kaldte et »*sandsynligt scenario for et militært sammenstød med Iran*«. Han forestillede sig følgende kæde af begivenheder, som kunne give USA et påskud for at angribe Iran:

»Irakisk fiasko med hensyn til at leve op til forpligtelserne, efterfulgt af beskyldninger om iransk ansvar for denne fiasko, dernæst af en eller anden provokation i Irak eller terrorhandling i USA, som Iran får skylden for, hvad der kulminerer i en "defensiv" amerikansk militæraktion mod Iran«.

Efterfølgende har Bush-regeringen rent faktisk rettet en række beskyldninger mod Iran for at stå bag terrorhandlinger i Irak. Disse beskyldninger er imidlertid blevet modsagt af kredse inden for det amerikanske militær, hvad der mere end antyder, at det hele drejer sig om et fabrikeret påskud af samme art som Saddam Husseins påståede masseødelæggelsesvåben.

Men uanset hvordan det forholder sig, er det næppe sandsynligt, at USA vil trække sig ud af Irak, før det på afgørende vis har svækket Iran. På denne komplekse måde er de to lande forenet i et skæbnefællesskab med en fælles hovedfjende.

Irans interesser i Irak

Det er mere end tvivlsomt, om Iran på nuværende tidspunkt står direkte bag angreb mod besættelsesstyrkerne i Irak. Den iranske regering har gentagne gange benægtet dette. Og det er svært at se, hvilken interesse den skulle have i handlinger, der kunne fremprovokere et amerikansk angreb.

Når dette er sagt, skal det samtidig slås fast, at Iran har stor politisk indflydelse i Irak og store interesser, som det forsøger at pleje og forsvare. Det

iranske styre har et religiøst fællesskab med de irakiske shia-muslimer, der er den største religiøse gruppe i Irak. Det har nære kontakter med en lang række shia-muslimske ledere, som det støtter på forskellig vis.

Iran har anerkendt den nuværende irakiske regering, sandsynligvis fordi den efter det seneste »valg« er domineret af shia-muslimer. Under den syriske præsidents besøg i Iran i midten af februar har det opfordret Syrien til at gøre det samme. Den nuværende irakiske regeringsleder, som USA i stigende grad lægger afstand til, har endda været på officielt besøg i Teheran.

Iran ser samarbejdet med de shia-muslimske irakiske ledere som et strategisk samarbejde, der kan befæste dets egen position og styrke dets indflydelse i regionen. Det betragter de shia-muslimske militser i Irak som en reserve, der kan gå i aktion og rette hårde angreb mod besættelsesmagten i tilfælde af et amerikansk angreb mod Iran.

Irans anerkendelse af den nuværende irakiske regering skaber ligesom dets støtte til de shia-muslimske grupperinger en kompleks situation for den irakiske modstandsbevægelse. Gennem denne anerkendelse er det med til at legitimere en ulovlig regering, som er blevet dannet under besættelsesmagtens beskyttende vinger.

Men deraf kan man ikke drage den konklusion, at Iran støtter besættelsesmagtens fortsatte tilstedeværelse i Irak. Og det samme kan man heller ikke sige om en stor del af de shia-muslimske grupperinger og militser, som er aktive i Irak.

Det gælder for eksempel Moqtada al-Sadr og hans 60.000 mand store Mahdi-hær, som i dag delvist er blevet integreret i det nye irakiske statsapparat. Al-Sadr har ved flere lejligheder erklæret sig som modstander af besættelsen, samtidig med at hans gruppering har stillet op til valget og accepteret ministerposter i regeringen, og samtidig med at Mahdi-hæren har modarbejdet modstandsbevægelsen og stået bag sekterisk vold.

I Irak synes der dermed at være forskellige strategier og opfattelser af, dels hvordan man skal slippe af med besættelsesmagten, og dels hvilken samfund man ønsker at opbygge på sigt.

Disse strategier er svært forenelige og er på grundlæggende spørgsmål hinandens modsætninger, hvad der har ført til stigende spændinger og vold i det irakiske samfund.

Grundlæggende kan man sige, at såvel Irans som de toneangivende irakiske shia-muslimers nuværende linje er yderst problematisk og skade-

lig for udviklingen af en bred demokratisk, sekulær og folkelig modstandsbevægelse mod besættelsen.

Baker-Hamilton Rapporten

Den såkaldte Baker-Hamilton Rapport, som blev offentliggjort kort før jul, anbefalede, at USA ændrede sin strategi i Irak og indgik et nærmere samarbejde med Iran og Syrien, som på forskellig måde kunne presse og isolere den irakiske modstandsbevægelse.

Rapportens anbefalinger er indtil videre blevet afvist af Bush-regeringen. Dette afspejler i første omgang de store modsætninger, som er opstået inden for USA's herskende klasse og tilmed internt i det republikanske parti, og som er et resultat af fiaskoen i Irak.

Det Hvide Hus kan have taktiske fordele ved at samarbejde med Iran, Syrien og shia-muslimske ledere i Irak. Et sådant samarbejde, der viderefører ånden fra den såkaldte »Iran-Contragate skandale« i Reagans regeringstid, kan gøre det nemmere for USA at bekæmpe modstandsbevægelsen og befæste kontrollen over den irakiske oliesektor.

Men et taktisk samarbejde med Iran, Syrien og de irakiske shia-muslimer kan samtidig betyde, at disse kræfter bliver styrket, hvad der ikke er i USA's langsigtede interesse.

Den amerikanske regering står således over for svære valg. Reelt set hænger USA hjælpeløst fast i det irakiske dynd.

Det virkelige valg står derfor mellem at blive i Irak og trække sig ud. Den irakiske modstandsbevægelses aktioner, den voksende anti-krigsbevægelse hjemme i USA og de stadig større uenigheder internt i den herskende klasse gør, at dette valg bliver mere og mere aktuelt.

Men en tilbagetrækning vil være en meget høj pris at betale for et land, der bygger selve sin eksistens som imperialistisk magt på ekspansion, militær dominans, politisk kontrol og udplyndring af verdens resurser. Et nederlag i Irak vil være endnu mere alvorligt end nederlaget i Vietnam for tre årtier siden, hvor USA ikke befandt sig i en strukturel krise af samme omfang som i dag.

Det nederlag, som vil komme før eller siden, vil være et moralsk og strategisk nederlag af dimensioner, som vil lægge endnu mere ved til den strukturelle krises bål. Det vil alvorligt svække USA som militær, politisk og økonomisk verdensmagt. Spørgsmålet er, om de amerikanske ledere

vil være rede til at betale denne pris, eller om de vil trække verden med i deres fald.

Konflikten i Afghanistan

Kort efter terrorangrebet den 11. september 2001 invaderede USA Afghanistan under det påskud, at det herskende Taliban-regime gav Al-Qaeda og dets leder Osama Bin Laden husly i landet.

Angrebet var imidlertid planlagt længe før 11. september, der blot var det påskud, som Bush-regeringen havde brug for til at iværksætte sine planer. Det virkelige mål med besættelsen var at kontrollere et land, som har en vigtig geo-strategisk placering i hele regionen, og som samtidig er ideelt for anlæggelse af fremtidige pipelines.

Mere end fem år efter besættelsen er situationen i Afghanistan langt fra stabiliseret. Reelt set kontrollerer den afghanske marionet-regering og de udenlandske tropper kun en række større byer. Politisk vold er stadig dagligdag over det meste af landet. Afghanistan er igen blevet et af verdens førende opiumsproducerende lande.

Mens store dele af befolkningen i starten var glade for at slippe af med det middelalderlige Taliban-diktatur, har de udenlandske troppers fortsatte tilstedeværelse og deres forskellige overgreb mod lokalbefolkningen ført til en voksende modstand mod besættelsen. Dette har givet sig udtryk i et stigende antal væbnede aktioner mod besættelsesmagten og dens lokale marionetter. De udenlandske troppers tabstal vokser fra uge til uge.

Nato, som i dag har ansvaret for den militære besættelse, anmoder til stadighed medlemslandene om at sende flere og bedre udrustede tropper til landet. I mange Nato-lande er der dog stor uvilje mod at engagere sig for dybt og omfattende i en konflikt, der ifølge Natos egne strateger betyder, at tropperne skal forblive i Afghanistan i en lang årrække.

Den modstandsbevægelse, der er ved at udvikle sig mod den udenlandske besættelse, bliver af pressen under ét betegnet som talibanere. Det er en sandhed med store modifikationer.

For det første er den afghanske modstandsbevægelse ikke en samlet organisation, men består af en lang række forskellige organisationer med

meget forskellige mål, lige fra politiske og religiøse modstandsgrupper til lokale krigsherrer og narkobaroner, der ser deres interesser truet. Blandt de kræfter, som har dannet militser, der aktivt bekæmper besættelsen, er også det tidligere regeringsparti, det marxistiske Afghanistans Demokratiske Folkeparti, der har omkring 250.000 medlemmer.

For det andet har den modstand, som de traditionelle talibanere har stået for, i et vist omfang betydet, at bevægelsens prestige er vokset. Man regner med, at de, der i dag betegner sig som talibanere, består af to grupper: på den ene side en hård kerne, som kæmper for at genindføre et middelalderligt fundamentalistisk regime, og på den anden side en *light*-udgave, som har tilsluttet sig modstandsbevægelsen for at bekæmpe besættelsen, men som ikke deler visionerne om et fundamentalistisk samfund.

Hvorom alting er, er modstanden mod den udenlandske besættelse legitim. Det er til syvende og sidst op til det afghanske folk – og ingen andre – at afgøre, hvilket samfund og hvilken styreform det ønsker.

Libanons kamp for national selvstændighed

USA og dets trofaste allierede Israel har altid ønsket et svagt og opsplittet Libanon, der fungerer som vestlig lydstat. Årtiers amerikanske og israelske invasioner og bombardementer vidner om denne konstante bestræbelse. Israels angreb mod Libanon i sommeren 2006 var ingen undtagelse i denne henseende.

Det direkte mål for invasionen var at isolere og knuse Hizbollah, som de senere år har udviklet sig til en markant magtfaktor og militær kraft i Libanon.

Angrebet endte i en katastrofe for Israel. Den israelske hær tæppebombede Libanon og ødelagde dets infrastruktur og økonomi. Den dræbte over tusinde libanesere, hovedsagelig civile, sårede andre tusinder og drev en fjerdedel af befolkningen på flugt.

Alligevel måtte hæren til sidst trække sig ud af Libanon under kaotiske forhold. Det var det første store nederlag nogensinde for den israelske hær, som indtil da havde været regnet for intet mindre end »uovervindelig«. Det var dermed også et stort moralsk og strategisk nederlag for Israel, hvor hæren og tiltroen til den har været en af hovedhjørnestenene i statens eksistens.

Hovedårsagen til, at det lykkedes at fordrive de israelske besættelsesstyrker fra Libanon, var, at der blev dannet en bred folkelig modstandsbevægelse, som anvendte moderne guerilla-taktik. Kernen i denne modstand var Hizbollah, der har sit udspring i de libanesiske shia-muslimer, men som også rummer kristne og sunni-muslimske militser.

Desuden bestod den væbnede modstand blandt andet af den sunni-muslimske Amal-milits, den kristne general Aouns milits samt Libanons Kommunistiske Parti.

Som resultat af sejren over Israel blev Hizbollah umiddelbart det mest populære parti i Libanon med støtte fra over 80 procent af befolkningen uanset etnisk eller religiøs baggrund.

For at stække Hizbollahs indflydelse og styrke landets pro-vestlige mindretal med regeringsleder Fouad Siniora i spidsen, fik USA og EU presset indsættelsen af en såkaldt fredsbevarende styrke igennem i FN's Sikkerhedsråd. Siden er denne gestus blev fulgt op af generøse økonomiske tilskud til Siniora-regeringen.

Men den libanesiske modstandsbevægelse er ikke gået i fælden. Efter at have fordrevet de israelske besættelsesstyrker har den nu rettet skytset mod de pro-vestlige kræfter i den libanesiske regering, som er rede til at sælge ud af landets nationale suverænitet.

Der er dannet en egentlig national koalition af de kræfter, som gik forrest i kampen for at forsvare netop denne suverænitet mod den israelske invasion. Denne koalition kræver nu Sinioras afgang og har sat omfattende demokratiske og sociale reformer på dagsordenen. Den har lagt handling bag sine ord ved at gennemføre store massedemonstrationer og strejker, alt sammen med fredelige midler.

Hvis Hizbollah og dets alliancepartnere, herunder Libanons Kommunistiske Parti, får succes med deres forehavende, vil det betyde en vigtig styrkelse af de folkelige kræfter ikke kun i Libanon, men i hele Mellemøsten.

Konflikten mellem Palæstina og Israel

Konflikten mellem Israel og Palæstina er den længst varende større konflikt i Mellemøsten. Det er samtidig en fuldstændig central konflikt, fordi den drejer sig om oprettelsen og eksistensen af staten Israel som den vestlige imperialismes regionale brohoved og vagthund.

Det palæstinensiske folk har i mere end et halvt århundrede kæmpet

mod massakrer, fordrivelse, ydmygelse og social nød, som alt sammen kan føres tilbage til den zionistiske ide om at danne en pro-imperialistisk jødisk stat i et land, som i århundreder hovedsagelig har været beboet af arabere.

Det palæstinensiske folks langvarige kamp for sine historiske og nationale rettigheder befinder sig i dag i en meget vanskelig situation. Oslo-aftalerne og de forskellige andre kompromiser har ikke bragt konflikten nærmere en løsning.

Israel fremturer stadig med sine zionistiske planer. Det fortsætter anlæggelsen af bosættelser på Vestbredden. Det er i gang med at opføre en apartheid-mur, som betyder nye jordtab for palæstinenserne, og som sigter mod at isolere og kontrollere dem under kz-lignende forhold.

Den israelske hær fortsætter sine militære aktioner ind i de palæstinensiske områder, hvor den hvert år myrder, sårer eller fængsler tusinder af mennesker, som af den ene eller anden grund er en torn i øjet på den zionistiske stat, eller som blot kommer i vejen for de israelske kugler. Israel gør alt det, som den forlanger, at palæstinenserne ikke må gøre.

Efter mordet på palæstinenserens historiske leder Yassir Arafat er konflikterne mellem palæstinenserne indbyrdes taget til. To vigtige begivenheder danner ramme om denne udvikling: For det første valget af den kompromis-søgende forretningsmand Mahmoud Abbas som Arafats afløser som præsident for det palæstinensiske selvstyre. Og for det andet det islamistiske parti Hamas' jordskredssejr ved valget til det palæstinensiske parlament i januar 2006.

Valget af Hamas var først og fremmest et protestvalg og skyldtes ikke, at palæstinenserne fra den ene dag til den anden var blevet islamister.

Årsagerne til denne protest var mange, herunder frustration over de forværede levevilkår, den omfattende korrupsion inden for selvstyret, den fortsatte israelske arrogance og de magre resultater af de forskellige forhandlingsaftaler. Dertil kommer, at Hamas havde vundet stor prestige gennem sine fortsatte militære aktioner mod Israel og sit store sociale arbejde.

På trods af at Hamas havde fået regeringsmagten gennem et fuldt lovligt valg, nægtede USA og EU at anerkende den nye regering. Den officielle begrundelse var, at Hamas ikke anerkender staten Israel, og at organisati-

onen har stået bag terrorhandlingerne mod den israelske civilbefolkning. Den virkelige grundelse var, at Hamas stod for en kamplinje.

Vestmagterne lagde magt bag deres ord ved at indefryse støtten til det palæstinensiske selvstyre, hvad der betød, at den økonomiske og sociale situation i de palæstinensiske områder blev forværret, og at selvstyret ikke kunne betale sine ansatte, herunder politiet.

Samtidig støttede USA på forskellig vis Mahmoud Abbas og hans Fatah-organisation i kampen mod Hamas. Målet var at så splid i det palæstinensiske folk og opmuntre til borgerkrig mellem Hamas og Fatah, hvad der delvis lykkedes.

Efter langvarige og komplicerede forhandlinger, der flere gange har været afbrudt af væbnede sammenstød, er der endelig dannet en palæstinensisk koalitionsregering med deltagelse af både Hamas og Fatah. USA og EU nægter imidlertid stadig at anerkende denne regering, så længe den ikke eksplicit anerkender staten Israel.

Men premierminister Ismail Haniyeh, som er medlem af Hamas, afviser en anerkendelse med den grundelse, at en sådan linje indtil nu ikke har givet resultater.

Der er ingen tvivl om, at USA's, EU's og Israels pres mod de palæstinensiske selvstyre i almindelighed og den nye regering i særdeleshed vil fortsætte. Muligheden for, at regeringen vil sprænges, og palæstinenserne vil blive kastet ud i en broderkrig, er absolut til stede.

Under alle omstændigheder vil konflikten med Israel fortsætte. Og det samme vil palæstinenserne lide, indtil de sikrer deres historiske og nationale rettigheder, herunder tilbagelevering af de besatte områder, løsning af det omfattende flygtningeproblem og dannelse af en selvstændig palæstinensisk stat med Jerusalem som hovedstad.

Mellemøsten består ikke kun af engle

I begyndelsen af det 21. århundrede er situationen i Mellemøsten både faretruende og opmuntrende. Den er faretruende, fordi imperialismen fortsætter sin aggressive adfærd i området og truer med at kaste hele regionen og verden som sådan ud i en uoverskuelig krise ved et eventuelt angreb mod Iran. Den er opmuntrende, fordi de mellemøstlige folk og lande i stigende omfang sætter sig i bevægelse og går til modstand mod imperialismens planer.

Den bevægelse, som er under udvikling, udviser en stor variation af former. Den er inspireret af forskellige ideologier og stiller sig meget forskellige mål. Men fælles for dem alle er, at de på den ene eller anden måde retter sig mod imperialismen og derved er med til at skabe betingelserne for en fremtidig offensiv fra de progressive kræfter.

For at få en realistisk vurdering af de kræfter, som er aktive i regionen, er det vigtigt at holde tungen lige i munden. Man må undgå at stirre sig blind på underordnede problemstillinger. De forskellige kræfter må derimod stedse vurderes ud fra det kriterium, om deres kamp bidrager eller ikke bidrager til at svække hovedfjenden, nemlig den udenlandske imperialisme.

Hvis man overhovedet kan tale om engle i Mellemøsten, er de repræsenteret ved de kræfter, som under forskellige forhold og med forskellige metoder kæmper for frie, demokratiske og socialistiske samfund i regionen.

Men hovedparten af de kræfter, som i dag er aktive i Mellemøsten, lever ikke op til disse kriterier. Nogle af dem stiller mere begrænsede mål. Andre har tilmed reaktionære og tilbagestående punkter på deres program, f.eks. med hensyn til menneskerettigheder, kvinderettigheder og de metoder, som de anvender for at nå deres mål.

Det er vigtigt at føre en ideologisk kamp mod sådanne opfattelser og metoder. Men det er lige så vigtigt ikke at gøre dem til hovedproblemet og på den måde gå imperialismens ærinde, sådan som det var tilfældet med de kræfter i Irak, som støttede den udenlandske invasion for at slippe af med Saddam Husseins diktatur.

Forståelsen for menneskerettigheder har nået et højt stadi i den europæiske kulturkreds, navnlig på venstrefløjen. Men menneskerettighederne må forstås historisk og konkret.

Hvis den nuværende opfattelse af menneskerettighederne var det afgørende kriterium, ville de vesteuropæiske folk blive nødt til at fordømme deres egen fortid og historie som kriminel, hvad der er intet mindre end absurd.

På samme måde må man undgå at forfalde til eurocentrisme og dømme alle andre folkeslag ud fra vesteuropæiske moralbegreber. Hvert folk har historisk udviklet sin egen opfattelse af menneskets rettigheder og befin-

der sig på sit eget trin i udviklingen frem mod en mere fremskreden opfattelse af disse rettigheder.

Den fremherskende ideologi hos andre folkeslag må derfor bedømmes ud fra deres egne betingelser og udviklingsproces, hvad der selvsagt ikke betyder, at man skal forholde sig ukritisk over for negative og bagstræberiske opfattelser.

Europa har i århundreder forsøgt at kolonisere den omkringliggende verden, ikke kun økonomisk og politisk, men også ved hjælp af ideologisk og moralsk ensretning. Man må for alt i verden undgå at gentage denne triste erfaring under nutidens vilkår.

Samtidig er det dog en kendsgerning, at netop synspunkter og metoder, der for vesteuropæere repræsenterer en krænkelse af deres menneskerettighedsbegreb, er med til at besværliggøre den nødvendige alliance mellem arbejderbevægelsen og de progressive kræfter i Vesteuropa og de kæmpende folk og nationer i Mellemøsten og andre steder.

Dette spørgsmål er derfor hverken irrelevant og uvigtigt, men må behandles med omtanke og til stadighed tages op til debat blandt de anti-imperialistiske kræfter.

Det nationale spørgsmål

Ethvert folk har principielt ret til national selvbestemmelse. Denne ret indbefatter for det første, at folket i ethvert land har ret til bekæmpe imperialistisk dominans og indblanding og suverænt beslutte sin egen udviklingsvej. For det andet betyder det, at folket i et nationalt mindretalsområde har ret til selv at bestemme dette områdes tilknytning til en større stat, herunder løsrivelse og dannelse af en selvstændig stat.

Men retten til national selvbestemmelse er ikke en absolut ret, der er gyldig til enhver tid og på ethvert sted. Den må tværtimod gøres til genstand for en konkret analyse af den konkrete situation. I en af sine artikler om national selvbestemmelse opsummerer V.I. Lenin, hvad han selv kalder »en uvurderlig lære for fremtiden«:

»Enkelte krav om demokrati, heriblandt selvbestemmelse, er ikke noget absolut, men en lille del af den almendemokratiske (i dag: almensocialistiske) verdensbevægelse. Det er muligt, at den lille del i enkelte konkrete tilfælde vil stå i modsætning til helheden, så må man forkaste den.«

Og han fortsætter:

»Et lands demokratiske interesser må underordnes demokratiets interesser i flere og alle lande.«

På dette grundlag konkluderer Lenin, at

»der hverken kan eller vil findes noget enkelt krav om demokrati, som ikke kan føre til misbrug, medmindre det enkelte underlægges helheden; vi er ikke forpligtet til at støtte hverken "enhver" uafhængighedskamp eller "enhver" republikansk eller antiklerikalsk bevægelse.«

Lenins »uvurderlige lære for fremtiden« er stadig gyldig i dag. Den anviser principper, som kan hjælpe til at finde vej i den komplekse situation, som også på dette område hersker i dagens Mellemøsten.

Kampen for national selvbestemmelse og retten til at vælge sin egen udviklingsvej spiller stadig en yderst vigtig rolle som løftestang for kampen mod imperialismen forskellige steder i Mellemøsten. Det gælder i lande som Libanon, Iran, Syrien, Irak og Afghanistan.

I den udstrækning den nationale kamp er vendt mod imperialismen, må den støttes af de progressive kræfter. Men når det ikke er tilfældet, som for eksempel Tyrkiets »nationale« kamp for at splitte Cypern eller for at undertrykke det store kurdiske mindretal, må den bekæmpes.

Imperialismen manipulerer i dag bevidst spørgsmålet om national selvbestemmelse for efter princippet om del-og-hersk at så spild mellem folkene og opdele større stater i små, medgørlige ministater, som passer ind i dens nuværende strategi.

Dette er helt konkret tilfældet i Irak, hvor bestræbelserne går på at splitte landet i tre dele efter religiøse og etniske linjer. Denne bestræbelse bliver i et vist omfang også understøttet af Iran.

Men Iran er også selv offer for imperialistisk manipulation i denne henseende. Ud over det lille kurdiske mindretal forsøger USA at opmuntre en løsrivelsesbevægelse blandt det aserbajdsjanske mindretal, som er et af de største mindretal i hele regionen, og som bebor et område, hvor nogle af Irans rigeste olieklender findes.

Det vigtigste og mest komplekse nationale mindretalsspørgsmål i Mellemøsten er det kurdiske spørgsmål. Kurderne har i århundreder været undertrykt og er det største folk i regionen, som indtil nu aldrig har haft en egen stat, men som tværtimod har været opdelt mellem Tyrkiet, Syrien, Irak og Iran.

Skabelsen af en reelt set autonom kurdisk stat i Nordirak under den udenlandske besættelses banner, har blandt nationalistiske dele af den kurdiske bevægelse i de øvrige lande ført til illusioner om, at drømmene om en selvstændig stat kan realiseres ved at alliere sig med imperialismen. Denne illusion kan blive skæbnesvanger og føre til en ny tragedie for det hårdt plagede kurdiske folk. Den har allerede ført til modsætninger i arbejderbevægelsen og blandt de folkelige kræfter i Tyrkiet og andre steder.

Det er vigtigt at støtte kampen for, at de nationale mindretal i Mellemøsten, som på den ene eller anden måde er undertrykt, opnår nationale, kulturelle og demokratiske rettigheder. Der er heller ingen tvivl om, at den principielle ret til selvbestemmelse på lang sigt må betyde, at de forskellige nationale mindretal også får mulighed for at løsrive sig og danne deres egne stater, hvis det er det, de ønsker.

Men på nuværende tidspunkt er enhver ændring af grænserne i Mellemøsten udelukkende til fordel for USA og de øvrige stormagter, som arbejder for at splitte folkene og skabe svage ministater, som nemmere kan kontrolleres og manipuleres. Under disse konkrete forhold må grænseændringer derfor afvises som negative.

Til syvende og sidst er alternativet til imperialistisk manipulation og borgerlig nationalisme skabelse af solidariske bånd og internationalistisk enhed blandt arbejderne og de folkelige kræfter på tværs af landegrænserne.

Det religiøse spørgsmål

I de senere år har islamistiske kræfter og bevægelser styrket sig over alt i Mellemøsten. Det er der flere årsager til:

For det første opløsningen af Sovjetunionen og den socialistiske lejre samt de lokale kommunistiske partiers manglende gennemslagskraft, hvad der efterhånden fik folk til at miste tiltroen til de socialistiske ideer.

For det andet den kendsgerning, at det kommunistiske parti i Irak samarbejdede med den udenlandske besættelsesmagt, hvad der bragte de socialistiske ideer i direkte vanry i mange kredse.

For det tredje den krise, som den arabiske nationalisme har gennemgået i forskellige lande, hvad der bidrog til det ideologiske tomrum.

For det fjerde er islam en integreret del af kulturen i store dele af Mellemøsten, hvorfor det var naturligt, at folk tyede tilbage til dens ideer.

For det femte udmærkede mange islamistiske bevægelser sig ved et omfattende socialt arbejde og modige aktioner mod den vestlige imperialism.

Det er store forskelle mellem de bevægelser, som bekender sig til islam. Der er således en afgrundsdyb kløft mellem Taliban og Hizbollah. Førstnævnte kæmper for en fundamentalistisk stat i henhold til en streng fortolkning af islamisk Sharia-lov. Sidstnævnte kæmper for en demokratisk, verdslig stat, hvor de forskellige religioner lever i fred med hinanden.

De forskellige islamistiske bevægelser kan følgelig ikke skæres over én kam. Det er derfor også forkert principielt at afvise samarbejde eller støtte til en organisation og bevægelse med den generelle begrundelse, at den baserer sit arbejde på islam.

En sådan afvisning skader alliancen mellem Vestens arbejderklasse og Mellemøstens folk og gavner i sidste ende imperialismen. Og dertil kommer, at den kan kaste de muslimske folk i favnen på reaktionære fundamentalistiske kræfter, der hypper egne kartofler.

Historien – også den vesteuropæiske – har set mange progressive politiske bevægelser, som har banet sig vej i religiøs forklædning. Mest kendt er måske Thomas Münsters tyske bonderevolution, som i 1525 rejste vidtgående kommunistiske krav under religionens faner. Det var en progressiv politisk bevægelse, som trods sit nederlag fik stor betydning for eftertiden.

På tilsvarende vis må nutidens islamistiske bevægelser bedømmes *politisk* ud fra, hvilken rolle de *konkret* spiller i kampen mod folkenes nutidige hovedfjende, imperialismen. Kriteriet er med andre ord, om de fremmer eller hæmmer denne kamp.

Kommunisternes opgaver

Lenin analyserede for snart hundrede år siden imperialismen, mens den endnu var i sin vorden. På grundlag af denne analyse opfordrede han til skabelse en international alliance mellem arbejderklassen i de udviklede lande og folkene og nationerne i kolonierne og de afhængige lande.

Selv om imperialismen i dag befinder sig i sin såkaldte »senile« fase og de fleste lande samtidig har opnået formel selvstændighed, er den grundliggende ide bag denne alliance stadig gyldig i dag.

For arbejderklassen og de progressive kræfter i et land som Danmark, der deltager i imperialistisk aggression og udplyndring, betyder det solidaritet med de undertrykte folk og nationer ud fra devisen om, at *»intet folk kan være frit, hvis det undertrykker et andet folk«*.

Det er derfor helt afgørende, at anti-imperialisme og international solidaritet ikke begrænser sig til små grupper, der arbejder specielt med dette spørgsmål, men at den igen spreder sig i arbejder- og fagbevægelsen og bliver en central del af dens program.

Dette kræver, at kommunisterne driver omfattende agitation og informerer den danske arbejderklasse om den virkelige situation i Mellemøsten og om imperialismens planer og forbrydelser i særdeleshed.

Centralt i et hvilket som helst anti-imperialistisk solidaritetsarbejde i Danmark står kravet om at feje for egen dør.

Dette betyder i første omgang, at man arbejder for umiddelbar tilbagetrækning af alle danske militære styrker fra Irak, Afghanistan og Libanon, hvor de deltager i imperialistisk aggression og besættelse.

Dernæst betyder det, at disse bestræbelser forbindes med kampen mod USA- og EU-imperialismen i almindelighed og mod det danske EU- og Nato-medlemskab i særdeleshed.

Og endelig betyder det, at det hele indgår som en bestanddel af en overordnet strategi for en socialistisk revolution, der kan fjerne grundlaget for kapitalisme og imperialismen i Danmark.

Ud over disse opgaver »indadtil« kræver en konsekvent anti-imperialisme og international solidaritet med de kæmpende folk og nationer i Mellemøsten også:

- Støtte til det palæstinensiske folks kamp mod den zionistiske besættelse og for dets nationale og historiske rettigheder.
- Støtte til de patriotiske kræfter i Libanon, som kæmper for landets nationale suverænitet og for demokratiske og sociale rettigheder.
- Støtte til det irakiske og afghanske folks modstand mod den imperialistiske besættelse af deres lande. Afstandtagen fra sekterisk vold og reaktionære kræfters ildevarslenende planer om at opsplitte deres lande og folk efter religiøse og etniske linjer.
- Støtte til Irans og Syriens folks og regeringers ret til at tage deres egne beslutninger om deres nationale udvikling og modsætte sig imperialistiske diktater og aggression, hvor den end måtte komme fra.
- Støtte til de progressive og patriotiske kræfter i Tyrkiet, som kæmper mod tyrkisk NATO- og EU-medlemskab og imperialistisk dominans i deres land såvel som mod det tyrkiske borgerskabs chauvinistiske politik over for det cypriotiske og kurdiske folk.
- Støtte til de kommunistiske og revolutionære partier, som kæmper mod imperialismen i Mellemøsten og for national suverænitet, sociale og demokratiske rettigheder og socialisme.

Landsledelsen, Århus, den 24. februar 2007

Imperialismen og det nationale spørgsmål i Mellemøsten

Kommunistisk Parti

Forlaget Arbejderen